Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2014. gada 27. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — 50. un 52. pants — Princips ne bis in idem — Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu — 54. pants — Jēdzieni "sods jau ir izciests" un "to izcieš"

Lieta C-129/14 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberlandesgericht Nürnberg* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 19. martā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 20. martā, kriminālprocesā pret

Zoran Spasic.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], M. Safjans [*M. Safjan*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), D. Švābi [*D. Šváby*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*], S. Rodins [*S. Rodin*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā iesniedzējtiesas saskaņā ar Tiesas Reglamenta 107. pantu 2014. gada 19. martā iesniegto un Tiesā 2014. gada 20. martā reģistrēto pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu,

ņemot vērā Tiesas trešās palātas 2014. gada 31. marta lēmumu apmierināt šo pieteikumu,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 28. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Z. Spasic* vārdā – *A. Schwarzer*, *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *F.-X. Bréchot*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kam palīdz *L. Ventrella*, *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā – *P. Plaza* un *Z. Kupčová*, pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā – *W. Bogensberger* un *R. Troosters*, pārstāvji,

uzklausījusi ģenerāladvokātu,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 54. pantu Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta Šengenā 1990. gada 19. jūnijā un stājās spēkā 1995. gada 26. martā (OV 2000, L 239, 19. lpp.; turpmāk tekstā – "KĪŠN"), saistībā ar principa *ne bis in idem* piemērošanu, kā arī par šīs tiesību normas saderību ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 50. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts kriminālprocesā, kas Vācijā uzsākts pret *Z. Spasic* par krāpšanu, ko viņš ir veicis Itālijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Harta

3 Hartas 50. pants ar nosaukumu "Tiesības netikt divreiz tiesātam vai sodītam krimināllietā par to pašu noziedzīgo nodarījumu" ir iekļauts tās VI sadaļā, kuras nosaukums savukārt ir "Tiesiskums". Tas ir formulēts šādi:

"Nevienu nedrīkst atkārtoti tiesāt vai sodīt krimināllietā par nodarījumu, par kuru viņš saskaņā ar tiesību aktiem Savienībā jau ticis attaisnots vai notiesāts ar galīgu spriedumu."

4 Saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu Hartā paredzētās tiesības, brīvības un principus interpretē saskaņā ar Hartas VII sadaļas vispārējiem noteikumiem, ar ko reglamentē tās interpretēšanu un piemērošanu, un pienācīgi ņemot vērā Paskaidrojumus attiecībā uz Hartu, kuros minēti šo noteikumu avoti.

5 Hartas 52. pantā ar nosaukumu "Tiesību [..] piemērošana [..]", kurš iekļauts VII sadaļā "Vispārējie noteikumi [..]", ir noteikts:

"1. Visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Ievērojot proporcionalitātes principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

[..]

3. Ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā Konvencijā noteiktajām tiesībām. Šis noteikums neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību.

[..]

7. Savienības un dalībvalstu tiesas pienācīgi ievēro skaidrojumus, kas izstrādāti, lai sniegtu norādes šīs Hartas interpretācijai."

6 Paskaidrojumos attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.; turpmāk tekstā – "Paskaidrojumi attiecībā uz Hartu") attiecībā uz Hartas 50. pantu ir precizēts, ka *ne bis in idem* princips attiecas ne tikai uz vienas valsts tiesām, bet arī uz vairāku dalībvalstu tiesām, kas atbilst Savienības tiesību *acquis*. Šajos paskaidrojumos attiecībā uz šo pašu 50. pantu turklāt ir tieša atsauce uz KĪŠN 54.–58. pantu, precizējot, ka atsevišķie izņēmumi, kas paredzēti minētajās konvencijās un ļauj dalībvalstīm atkāpties no *ne bis in idem* principa, ir ietverti Hartas 52. panta 1. punkta horizontālajā klauzulā par ierobežojumiem.

KĪŠN

7 KĪŠN tika noslēgta, lai nodrošinātu Šengenā 1985. gada 14. jūnijā parakstītā Nolīguma starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV 2000, L 239, 13. lpp.) īstenošanu.

8 KĪŠN 54. pants ir iekļauts tās 3. nodaļā, kuras nosaukums ir ""Non bis in idem" principa piemērošana". Šajā pantā ir paredzēts:

"Personu, kuras sakarā vienā Līgumslēdzējā Pusē ir pieņemts galīgais tiesas spriedums, nedrīkst par to pašu nodarījumu saukt pie atbildības citā Līgumslēdzējā Pusē, ar noteikumu, ka notiesāšanas gadījumā sods jau ir izciests, to izcieš vai to vairs nevar izpildīt atbilstīgi tās Līgumslēdzējas Puses tiesību aktiem, kurā spriedums pieņemts."

Protokols, ar ko iekļauj Šengenas *acquis* Savienības sistēmā

9 KĪŠN tika iekļauta Savienības tiesībās ar Protokolu, ar ko iekļauj Šengenas *acquis* Eiropas Savienības sistēmā, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienu dibināšanas līgumam ar Amsterdamas līgumu (OV 1997, C 340, 93. lpp.; turpmāk tekstā – "Šengenas protokols"), kā "Šengenas *acquis*", kas definēts šā protokola pielikumā. Šajā protokolā trīspadsmit dalībvalstis ir pilnvarotas izveidot ciešāku savstarpēju sadarbību jomās, uz ko attiecas Šengenas *acquis*.

10 Saskaņā ar Šengenas protokola 1. pantu par KĪŠN līgumslēdzēju pusi pa to laiku kļuva arī Itālijas Republika.

11 Minētā protokola 2. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"[..]

[Eiropas Savienības] Padome [..] nosaka juridisko pamatu katram noteikumam vai lēmumam, kurš veido Šengenas *acquis*.

Attiecībā uz šādiem noteikumiem un lēmumiem un saskaņā ar minēto juridisko pamatu Eiropas [Savienības] Tiesa īsteno pilnvaras, ko tai piešķir attiecīgi piemērojami līgumu noteikumi. [..]

Kamēr iepriekš minētie pasākumi nav veikti un neskar 5. panta 2. punktu, noteiktumus vai lēmumus, kas veido Šengenas *acquis*, uzskata par tiesību aktiem, kas pamatojas uz Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļu."

12 Padomes 1999. gada 20. maija Lēmums 1999/436/EK, ar ko atbilstīgi Eiropas Kopienas dibināšanas līguma un Līguma par Eiropas Savienību attiecīgajiem noteikumiem nosaka tiesisko bāzi visām normām un lēmumiem, kas veido Šengenas *acquis* (OV L 176, 17. lpp.), tika pieņemts, piemērojot Šengenas protokola 2. panta 1. punktu. No Lēmuma 1999/436 2. panta un tā A pielikuma izriet, ka Padome kā KĪŠN 54.–58. panta juridisko pamatu ir noteikusi LES 34. un 31. pantu.

Protokols (Nr. 19) par Šengenas *acquis*, kas iekļauts Eiropas Savienības sistēmā

13 Protokolā (Nr. 19) par Šengenas *acquis*, kas iekļauts Eiropas Savienības sistēmā (OV 2008, C 115, 290. lpp.), kas ir LESD pielikumā, 25 dalībvalstīm Savienības iestāžu un tiesību sistēmā ir atļauts īstenot ciešāku savstarpēju sadarbību jomās, uz ko attiecas Šengenas *acquis*. Tādējādi saskaņā ar šā protokola 2. pantu:

"Šengenas *acquis* attiecas uz 1. pantā minētajām dalībvalstīm, neskarot 2003. gada 16. aprīļa Pievienošanās akta 3. pantu un 2005. gada 25. aprīļa Pievienošanās akta 4. pantu. Padome aizstāj Izpildu komiteju, kas izveidota ar Šengenas līgumiem."

Protokols (Nr. 36) par pārejas noteikumiem

14 Protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem (OV 2008, C 115, 322. lpp.), kas ir LESD pielikumā, 9. pants ir formulēts šādi:

"Tādu aktu tiesiskās sekas, kurus Savienības iestādes un struktūras pieņēmušas, pamatojoties uz [LES], pirms stājās spēkā Lisabonas Līgums, paliek nemainīgas tiktāl, ciktāl minētie akti netiks atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus. Tas pats attiecas uz konvencijām, kas noslēgtas starp dalībvalstīm, pamatojoties uz [LES]."

15 Minētā protokola 10. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Kā pārejas pasākumu un saistībā ar Savienības tiesību aktiem par policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, kuri ir pieņemti pirms tam, kad ir stājies spēkā Lisabonas Līgums, iestāžu pilnvaras, minētajam Līgumam stājoties spēkā, ir šādas: Komisijas pilnvaras saskaņā ar [LESD] 258. pantu nav īstenojamas un Eiropas Savienības Tiesas pilnvaras saskaņā ar [LES] VI sadaļu – redakcijā, kas ir spēkā, pirms stājas spēkā Lisabonas Līgums, – paliek tās pašas, arī tad, ja tās ir atzītas saskaņā ar minētā [LES] 35. panta 2. punktu.

[..]

3. Katrā ziņā 1. punktā minētais pārejas pasākums zaudē spēku piecus gadus pēc tam, kad stājas spēkā Lisabonas Līgums.

[..]"

Pamatlēmums 2002/584/TI

16 Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV L 81, 24. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2002/584"), 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli."

17 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 2. panta 1. punktu Eiropas apcietināšanas orderi var izsniegt tostarp par jau piespriestu sodu vai jau piemērotu drošības līdzekli, kuru ilgums ir vismaz četri mēneši.

18 Eiropas apcietināšanas ordera izpilde var tikt atteikta šā paša pamatlēmuma 3. un 4. pantā minēto iemeslu dēļ.

Pamatlēmums 2005/214/TI

19 Saskaņā ar Padomes 2005. gada 24. februāra Pamatlēmuma 2005/214/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām (OV L 76, 16. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV L 81, 24. lpp., turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2005/214"), preambulas 2. apsvērumu "savstarpējas atzīšanas princips būtu jāpiemēro attiecībā uz finansiālām sankcijām, ko uzliek tiesu vai administratīvas iestādes, lai veicinātu šādu sankciju izpildi dalībvalstī, kas nav tā valsts, kurā sankcijas ir uzliktas".

Pamatlēmums 2008/909/TI

20 Padomes 2008. gada 27. novembra Pamatlēmuma 2008/909/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV L 327, 27. lpp.), 3. pantā, kura nosaukums ir "Mērķis un darbības joma", ir noteikts:

"1. Šā pamatlēmuma mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju.

2. Šo pamatlēmumu piemēro, ja notiesātā persona atrodas sprieduma valstī vai izpildes valstī.

[..]"

Pamatlēmums 2009/948/TI

21 Padomes 2009. gada 30. novembra Pamatlēmuma 2009/948/TI par jurisdikcijas īstenošanas konfliktu novēršanu un atrisināšanu kriminālprocesā (OV L 328, 42. lpp.) preambulas 3. apsvērumā ir noteikts:

"Ar šajā pamatlēmumā paredzētiem pasākumiem būtu jācenšas novērst situācijas, kad uz vienu un to pašu personu saistībā ar tiem pašiem faktiem paralēli attiecas kriminālprocess dažādās dalībvalstīs, kas tādējādi varētu radīt situāciju, ka minētajā procesā spriedumu pieņem divās vai vairāk dalībvalstīs. Tādēļ šā pamatlēmuma mērķis ir veicināt, lai tiktu novērsts *ne bis in idem* principa pārkāpums, kas ir izklāstīts 54. pantā [KĪŠN] [..]."

22 Saskaņā ar šā pamatlēmuma 5. panta 1. punktu, ja dalībvalsts kompetentajai iestādei ir pamatots iemesls uzskatīt, ka notiek paralēls process citā dalībvalstī, tā sazinās ar šīs dalībvalsts kompetento iestādi, lai apstiprinātu, ka notiek tāds paralēls process, ar mērķi sākt tiešas apspriedes.

Valstu tiesības

Vācijas tiesības

23 Saskaņā ar Kriminālkodeksa (*Strafgesetzbuch*) 7. panta ar nosaukumu "Piemērojamība ārvalstīs izdarītiem pārkāpumiem citos gadījumos" 1. punktu:

"Vācijas krimināltiesības ir piemērojamas noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti ārvalstīs, nodarot kaitējumu Vācijas pilsonim, ja šī darbība ir krimināls odāma arī valstī, kurā tā izdarīta, vai ja uz vietu, kurā darbība ir izdarīta, neattiecas neviena krimināltiesību jurisdikcija."

24 Krimināl kodeksa 263. pants ar nosaukumu "Krāpšana" ir formulēts šādi:

"(1) Personu, kas ar nodomu sev vai trešajai personai iegūt prettiesisku materiālu labumu apdraud citas personas īpašumu, izraisot vai saglabājot maldību ar nepatiesām atrunām vai ar patieso faktu slēpšanu vai noklusēšanu, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz pieciem gadiem vai ar naudas sodu.

[..]

(3) Sevišķi smagos gadījumos soda ar brīvības atņemšanu uz laiku no sešiem mēnešiem līdz desmit gadiem.

1. Par sevišķi smagu principā uzskata tādu gadījumu, ja pārkāpējs rīkojas, izmantojot savu profesionālo stāvokli, vai bandā [..]."

25 Saskaņā ar 1998. gada 6. augusta Likuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu Eiropas Kopienu Tiesai policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās jomā saskaņā ar LES 35. pantu (*Gesetz betreffend die Anrufung des Gerichtshofs der Europäischen Gemeinschaften im Wege des Vorabentscheidungsverfahrens auf dem Gebiet der polizeilichen Zusammenarbeit und der justitiellen Zusammenarbeit in Strafsachen nach Art. 35 des EU-Vertrages*) (*BGBl.* 1998 I, 2035. lpp.) 1. pantu visas Vācijas tiesas drīkst nosūtīt Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu LES 35. pantā paredzētajā jomā, kurš atteicas vai nu uz pamatlēmuma spēkā esamību un interpretāciju, vai uz konvenciju interpretāciju, vai arī uz īstenošanas pasākumu saistībā ar konvenciju šajā jomā spēkā esamību un interpretāciju.

Itālijas tiesības

26 Krimināl kodeksa 640. panta ar nosaukumu "Krāpšana" 1. punktā ir noteikts:

"Personu, kas, ar viltu vai krāpnieciskām darbībām radot citai personai maldību, iegūst sev vai kādam citam prettiesisku labumu, radot kaitējumu trešajai personai, soda ar brīvības atņemšanu no sešiem mēnešiem līdz trim gadiem un naudas sodu no EUR 51 līdz EUR 1032.

[..]"

27 Krimināprocesa kodeksa 444. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Apsūdzētais un prokurors var lūgt tiesu konkrētajā lietā un norādītajā apjomā aizstāt sodu vai piemērot naudas sodu, kas samazināts ne vairāk kā līdz vienai trešdaļai no tā apmēra, vai arī brīvības atņemšanas sodu, ja tas, ņemot vērā apstākļus un pēc samazināšanas ne vairāk kā līdz vienai trešdaļai no tā apmēra, ar vai bez naudas soda piemērošanas nepārsniedz piecus gadus."

28 Saskaņā ar Krimināprocesa kodeksa 656. panta 5. punktu prokurors aptur brīvības atņemšanas soda izpildi, ja tas nepārsniedz trīs gadus. Ja notiesātais nav iesniedzis lūgumu piemērot brīvības atņemšanai alternatīvu sodu, prokurors atsauc izpildes apturēšanu saskaņā ar šā kodeksa 656. panta 8. punktu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

29 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka pret *Z. Spasic*, Serbijas pilsoni, *Staatsanwaltschaft Regensburg* (Rēgensburgas prokuratūra, Vācija) ir uzsākusi kriminālvajāšanu par krāpšanu organizētā bandā, kas izdarīta 2009. gada 20. martā Milānā (Itālija). Pēc tam, kad ar cietušo *Wolfgang Soller*, Vācijas pilsoni, bija sazinājies *Z. Spasic* līdzdalībnieks, viņš šim līdzdalībniekam izsniedza summu EUR 40 000 apmērā sīkās naudaszīmēs apmaiņā pret 500 euro banknotēm, kuras vēlāk izrādījušās viltotas.

30 Tā kā 2009. gada 27. augustā *Staatsanwaltschaft Innsbruck* [Insbrukas prokuratūra] (Austrija) izdeva pret *Z. Spasic* Eiropas apcietināšanas orderi par citiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti, izmantojot to pašu *modus operandi*, 2009. gada 8. oktobrī viņš tika apcietināts Ungārijā un nodots Austrijas iestādēm. Šajā dalībvalstī viņam tika piespriests brīvības atņemšanas sods uz septiņiem gadiem un sešiem mēnešiem, un šis spriedums kļuva galīgs 2010. gada 26. augustā.

31 2010. gada 25. februārī *Amtsgericht Regensburg* (Rēgensburgas Pirmās instances tiesa) izdeva valsts apcietināšanas orderi par krāpšanu Milānā, uz kuru pamatojoties 2010. gada 5. martā *Staatsanwaltschaft Regensburg* izdeva Eiropas apcietināšanas orderi.

32 *Tribunale ordinario di Milano* (Milānas Pirmās instances tiesa, Itālija) ar 2012. gada 18. jūnija spriedumu, kurš kļuvis par *res judicata* 2012. gada 7. jūlijā, piesprieda *Z. Spasic*, viņam klāt neesot, pirmkārt, brīvības atņemšanas sodu uz vienu gadu un, otrkārt, naudas sodu EUR 800 apmērā par 2009. gada 20. martā Milānā izdarīto krāpšanu. No šī *Tribunale ordinario di Milano* sprieduma izriet, ka, būdams apcietināts Austrijā, *Z. Spasic* ir sniedzis rakstveida atzīšanos, kuru ņemot vērā, valsts tiesa piemēroja Kriminākodeksa 640. pantu un Krimināprocesa kodeksa 444. pantu. *Tribunale ordinario di Milano* piesaistītā prokuratūra apturēja soda izpildi saskaņā ar Krimināprocesa kodeksa 656. panta 5. punktu.

33 Šī pati prokuratūra ar 2013. gada 5. janvāra lēmumu atsauca soda izpildes apturēšanu un izdeva rīkojumu par notiesātā ievietošanu cietumā, lai viņš izciestu savu brīvības atņemšanas sodu uz vienu gadu un samaksātu naudas sodu EUR 800 apmērā.

34 2013. gada 20. novembrī *Amtsgericht Regensburg* pret *Z. Spasic* izdeva jaunu paplašinātu valsts apcietināšanas orderi, kura I punktā ir minēta krāpšana, kas izdarīta bandā 2009. gada 20. martā Milānā, nodarot kaitējumu *W. Soller*, un uz kuru jau attiecās 2010. gada 25. februāra valsts apcietināšanas orderis, un II punktā – citi noziedzīgi nodarījumi.

35 Kopš 2013. gada 6. decembra, kad, izpildot 2010. gada 5. marta Eiropas apcietināšanas orderi, Austrijas iestādes *Z. Spasic* nodeva Vācijas iestādēm, viņš ir atradies pagaidu apcietinājumā Vācijā.

36 *Z. Spasic* pārsūdzēja nolēmumu par viņa paturēšanu apcietinājumā *Amtsgericht Regensburg*, būtībā apgalvodams, ka par Milānā 2009. gada 20. martā izdarīto nodarījumu viņu vairs nedrīkst saukt pie atbildības Vācijā atbilstoši *ne bis in idem* principam, jo par šo pašu nodarījumu viņš jau ir ticis notiesāts ar *Tribunale ordinario di Milano* galīgu un izpildāmu spriedumu.

37 Ar 2014. gada 13. janvāra rīkojumu *Amtsgericht Regensburg* viņa prasību noraidīja un nosūtīja lietu izskatīšanai *Landgericht Regensburg* (Rēgensburgas apgabaltiesa). 2014. gada 23. janvārī *Z. Spasic* ar bankas pārskaitījumu samaksāja naudas sodu EUR 800 apmērā, ko tam bija piespriedusi *Tribunale ordinario di Milano*, un iesniedza *Landgericht Regensburg* šo maksājumu apliecinošu dokumentu.

38 Ar 2014. gada 28. janvāra nolēmumu *Landgericht Regensburg* apstiprināja *Amtsgericht Regensburg* rīkojumu, precizējot, ka paturēšana pagaidu apcietinājumā var būt likumīgi pamatota ar 2013. gada 20. novembra apcietināšana ordera I punktā norādīto noziedzīgo nodarījumu, proti, Milānā 2009. gada 20. martā izdarīto nodarījumu, uz kuru attiecas *Tribunale ordinario di Milano* spriedums.

39 *Z. Spasic* vērsās *Oberlandesgericht Nürnberg* (Nirnbergas augstākā tiesa) ar prasību par šo *Landgericht Regensburg* nolēmumu. Viņš būtībā apgalvo, ka ar KĪŠN 54. panta ierobežojošajiem noteikumiem nevar likumīgi ierobežot Hartas 50. panta piemērojamību un ka, tā kā viņš ir samaksājis naudas sodu EUR 800 apmērā, viņš būtu jāatbrīvo.

40 Iesniedzējtiesa, kas norādījusi, ka šajā ziņā tā atsaucas uz *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) pastāvīgo judikatūru, uzskata, ka KĪŠN 54. pants ir ierobežojums Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē. Tādēļ *ne bis in idem* princips, kas iekļauts Hartas 50. pantā, ir piemērojams KĪŠN 54. pantā paredzētajos apstākļos. Tomēr šī tiesa norāda, ka Tiesa nekad nav spriedusi par KĪŠN 54. panta saderību ar Hartas 50. pantu, nedz arī par sekām, kādas ir tam, ka persona, kurai ar vienu un to pašu spriedumu piespriests brīvības atņemšanas sods un naudas sods, ir izpildījusi tikai šo otro sodu.

41 Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Nürnberg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [KĪŠN] 54. pants ir saderīgs ar [Hartas] 50. pantu, ciktāl tajā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta nosacījumam, ka notiesāšanas gadījumā sods jau ir izciests, to izcieš vai to vairs nevar izpildīt atbilstīgi tās valsts tiesību aktiem, kurā spriedums pasludināts?

2) Vai minētais [KĪŠN] 54. pantā izvirzītais nosacījums ir izpildīts arī tad, ja no valstī, kurā spriedums pasludināts, piespriestā soda divām neatkarīgajām daļām (šajā lietā – brīvības atņemšanas un naudas sodi) ir izpildīta tikai viena (šajā lietā – naudas sods)?"

Par Tiesas kompetenci

42 No lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pamatots ar LESD 267. pantu, bet uzdotie jautājumi attiecas uz KĪŠN, kas ir konvencija, uz kuru attiecas LES VI sadaļa redakcijā, kas bija piemērojama pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā.

43 Šajā ziņā netiek apstrīdēts, ka LESD 267. pantā paredzētā sistēma var attiekties uz Tiesas kompetenci prejudiciālo nolēmumu jomā saistībā ar LES 35. pantu, kurš savukārt ir piemērojams līdz 2014. gada 1. decembrim, ar nosacījumiem, kas paredzēti šajā pēdējā minētajā tiesību normā (šajā ziņā skat. spriedumu *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, 36. punkts).

44 No 1999. gada 1. maija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 114, 56. lpp.) publicētās informācijas par Amsterdamas līguma spēkā stāšanās datumu izriet, ka Vācijas Federatīvā Republika ir pieņēmusi deklarāciju saskaņā ar LES 35. panta 2. punktu, ar kuru tā ir pieņēmusi Tiesas kompetenci lemt, ievērojot šā panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto kārtību.

45 Šādos apstākļos fakts, ka iesniedzējtiesas lēmumā ir minēts nevis LES 35. pants, bet gan ir atsauce uz LESD 267. pantu, pats par sevi nevar izraisīt to, ka Tiesas kompetencē nav atbildēt uz *Oberlandesgericht Nürnberg* uzdotajiem jautājumiem (šajā ziņa skat. spriedumu *Santesteban Goicoechea*, EU:C:2008:457, 38. punkts).

46 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Tiesas kompetencē ir atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem.

Par steidzamības tiesvedību

47 *Oberlandesgericht Nürnberg* iesniedza pieteikumu par to, lai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tiktu izskatīts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23.a pantā un tās Reglamenta 107. pantā paredzētajā steidzamības tiesvedībā.

48 Iesniedzējtiesa pamato savu lūgumu ar to, ka tas, vai *Z. Spasic* pamatoti atrodas apcietinājumā, ir atkarīgs no Tiesas atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem.

49 Ar 2014. gada 31. marta lēmumu saskaņā ar tiesneša referenta priekšlikumu un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas Tiesa, pamatojoties uz LESD 267. panta ceturto daļu un Reglamenta 107. pantu, nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

50 Vispirms ir jānorāda, ka, lai arī KĪŠN 54. pantā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta nosacījumam, ka vairs nav iespējams izpildīt sodu, to nevar piemērot pamatlietā, jo no Tiesai iesniegtajos lietas materiālos ietvertās informācijas, kas tika apstiprināta tiesas sēdē, izriet, ka saskaņā ar Itālijas tiesībām brīvības atņemšanas sods, kas šajā dalībvalstī ticis piespriests *Z. Spasic*, joprojām ir izpildāms.

Par pirmo jautājumu

51 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai KĪŠN 54. pants, kurā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta nosacījumam, ka notiesāšanas gadījumā sods "jau ir izciests" vai "to izcieš" vai ka to vairs nevar izpildīt (turpmāk tekstā – "izpildes nosacījums"), ir saderīgs ar Hartas 50. pantu, kurā garantēts šis princips.

52 Šajā ziņā ir jānorāda, ka KĪŠN 54. panta teksts atšķiras no Hartas 50. panta teksta, ciktāl tajā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta izpildes nosacījumam.

53 Tiesa ir atzinusi, ka Hartas 50. pantā minētā *ne bis in idem* principa piemērošana tādai krimināl vajāšanai kā pamatlietā nozīmē, ka pasākumiem, kas jau ir noteikti pret tiesājamo ar galīgu spriedumu, ir jābūt kriminālt iesiska rakstura pasākumiem (spriedums *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 33. punkts), kas šajā lietā nav ticis apstrīdēts.

54 Šādos apstākļos, lai atbildētu uz pirmo uzdoto jautājumu, vispirms ir jāatgādina, ka Paskaidrojumos attiecībā uz Hartas 50. pantu, kuri atbilstoši LES 6. panta 1. punkta trešajai daļai un Hartas 52. panta 7. punktam ir tikuši izstrādāti, lai sniegtu norādes šīs Hartas interpretācijai, un pienācīgi ir jāņem vērā gan Savienības tiesām, gan dalībvalstu tiesām, ir tieši minēts KĪŠN 54. pants kā viena no tiesību normām, uz kurām atteicas Hartas 52. panta 1. punkta horizontālā klauzula.

55 Līdz ar to KĪŠN 54. pantā ietvertais papildu nosacījums ir *ne bis in idem* principa ierobežojums, kas ir saderīgs ar Hartas 50. pantu, jo to pilnībā aptver paskaidrojumi attiecībā uz šo pēdējo minēto pantu, uz kuriem ir tieša atsauce LES 6. panta 1. punkta trešajā daļā un Hartas 52. panta 7. punktā. Katrā ziņā un neatkarīgi no terminiem, kas izmantoti Paskaidrojumos attiecībā uz Hartas 50. pantu, izpildes nosacījums, kurā plašāka aizsardzība nekā tā, kas paredzēta Hartas 50. pantā, ir pakļauta papildu nosacījumam, ir minētajā pantā paredzēto tiesību ierobežojums Hartas 52. panta izpratnē.

56 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punkta pirmo teikumu visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Saskaņā ar minētā punkta otro teikumu, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus šīm tiesībām un brīvībām drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējo interešu mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

57 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka *ne bis in idem* principa ierobežojums ir jāuzskata par paredzētu tiesību aktos Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē, jo tas izriet no KĪŠN 54. panta.

58 Attiecībā uz minētā principa būtību ir jānorāda – kā savos apsvērumos norādījušas Vācijas un Francijas valdības –, ka KĪŠN 54. pantā paredzētais izpildes nosacījums neliek apstrīdēt pašu *ne bis in idem* principu. Proti, minētā nosacījuma mērķis ir nepieļaut situāciju, kad personu, kas ar galīgu tiesas spriedumu notiesāta pirmajā līgumslēdzējā valstī, ja šī pirmā notiesāšanas valsts piespriesto sodu nav nodevusi izpildei, nedrīkstētu notiesāt otrajā līgumslēdzējā valstī par to pašu nodarījumu, kā rezultātā šī persona beigās paliktu nesodīta (šajā ziņā skat. spriedumu *Kretzinger*, C-288/05, EU:C:2007:441, 51. punkts).

59 No minētā izriet, ka tāda tiesību norma kā KĪŠN 54. pants ir jāuzskata par tādu, ar kuru tiek ievērota Hartas 50. pantā paredzētā *ne bis in idem* principa būtība.

60 Tomēr ir jāpārbauda, vai ierobežojums, ko veido KĪŠN 54. pantā paredzētais izpildes nosacījums, ir samērīgs, un tam vispirms ir jāizvērtē, vai šis nosacījums var tikt uzskatīts par atbilstošu vispārējo interešu mērķim Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē un, ja tas tā ir, vai ar to tiek ievērots samērīguma princips šīs pašas tiesību normas izpratnē.

61 Šajā ziņā uzreiz ir jāatgādina, ka saskaņā ar LES 3. panta 2. punktu Savienība piedāvā saviem pilsoņiem brīvības, drošības un tiesiskuma telpu bez iekšējām robežām, kur personu brīva pārvietošanās ir nodrošināta saistībā ar piemērotiem pasākumiem, kas attiecas uz ārējo robežu kontroli, kā arī noziedzības novēršanu un apkarošanu.

62 Savienības mērķis, kāds tas izriet no LESD 67. panta 3. punkta, – kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu – rada Savienībai vajadzību nodrošināt augstu drošības līmeni ar noziedzības novēršanas un apkarošanas pasākumiem, ar koordinācijas un sadarbības pasākumiem starp policiju un tiesu iestādēm, un citām kompetentām iestādēm, kā arī ar nolēmumu savstarpēju atzīšanu krimināllietās un vajadzības gadījumā ar krimināllikumu tuvināšanu.

63 KĪŠN 54. pantā paredzētais izpildes nosacījums iekļaujas šajā kontekstā, jo tā mērķis – kā atgādināts šā sprieduma 58. punktā – ir novērst brīvības, drošības un tiesiskuma telpā iespēju palikt nesodītam, kas varētu rasties personām, kuras ar galīgu tiesas spriedumu krimināllietā notiesātas kādā Savienības dalībvalstī.

64 Tādējādi nevar apstrīdēt, ka KĪŠN 54. pantā paredzētais izpildes nosacījums ir piemērots noteiktā mērķa sasniegšanai. Proti, piespriestā soda neizpildes gadījumā ļaujot līgumslēdzējas valsts iestādēm veikt kriminālvajāšanu par šo pašu nodarījumu pret personu, kas ar galīgu tiesas spriedumu notiesāta citā līgumslēdzējā valstī, tiek novērsta iespēja, ka minētā notiesātā persona paliek nesodīta tādēļ, ka ir atstājusi valsts, kurā tai piespriests sods, teritoriju.

65 Attiecībā uz to, vai izpildes nosacījums ir nepieciešams, lai sasniegtu vispārējo interešu mērķi, kas ir paredzēts, lai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā novērstu situāciju, ka personas, kas ar galīgu tiesas spriedumu krimināllietā notiesātas Savienības dalībvalstī, paliek nesodītas, ir jānorāda, ka, protams, Savienības līmenī pastāv – kā savos rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē apgalvojusi Komisija – daudzi instrumenti, kas paredzēti, lai atvieglotu sadarbību starp dalībvalstīm krimināllietās.

66 Šajā ziņā ir jāmin Pamatlēmums 2009/948, kura 5. pantā dažādu dalībvalstu iestādēm, kuru kompetencē ir kriminālprocesa procedūru īstenošana attiecībā uz vienu un to pašu nodarījumu, ir uzlikts pienākums sākt tiešas apspriedes, lai vienotos par efektīvu risinājumu ar mērķi izvairīties no nelabvēlīgām sekām, ko rada tādu paralēlu procesu esamība.

67 Šādu tiešu apspriežu beigās, pirmkārt, tās dalībvalsts iestādes, kurā atrodas tiesa, kas ir pasludinājusi minēto galīgo spriedumu krimināllietā, vajadzības gadījumā var izdot Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz Pamatlēmuma 2002/548 noteikumiem, lai tiktu izpildīti piespriestie sodi. Otrkārt, šo pašu apspriežu beigās, pamatojoties uz Pamatlēmumu 2005/214 un 2008/909 noteikumiem, dalībvalsts krimināltiesas uzliktais sods var tikt izpildīts citā dalībvalstī (par Pamatlēmuma 2005/214 interpretāciju skat. spriedumu *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733).

68 Tomēr šādi savstarpējās palīdzības instrumenti neparedz KĪŠN 54. pantā paredzētajam izpildes nosacījumam analoģisku nosacījumu un tādēļ nav tādi, ar kuriem var pilnībā sasniegt noteikto mērķi.

69 Proti, lai arī šie mehānismi patiešām atvieglo Eiropas Savienības iekšējo nolēmumu izpildi, tomēr to izmantošana ir pakļauta dažādiem nosacījumiem un galu galā ir atkarīga no tās dalībvalsts nolēmuma, kurā atrodas tiesa, kas ir pasludinājusi galīgu spriedumu krimināllietā, un šai dalībvalstij nav pienākuma atbilstoši Savienības tiesībām nodrošināt no šī sprieduma izrietošo sodu faktisku izpildi. Šajos pamatlēmumos šai dalībvalstij paredzētās iespējas nav tādas, lai garantētu, ka brīvības, drošības un tiesiskuma telpā tiek novērsta iespēja, ka personas, kas ar galīgu tiesas spriedumu krimināllietā notiesātas Savienībā, paliktu nesodītas, ja pirmā notiesāšanas valsts piespriesto sodu nav nodevusi izpildei.

70 Turklāt, lai arī Pamatlēmums 2008/909 ļauj paredzēt brīvības atņemšanas soda izpildi citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā atrodas tiesa, kas ir piespriedusi šo sodu, ir jāatzīst, ka saskaņā ar tā 4. pantu šī iespēja ir pakļauta nosacījumam, ka šī persona ir devusi savu piekrišanu un ka dalībvalsts, kas piespriedusi šo sodu, [kompetentā iestāde] ir pārliecināta, ka sprieduma izpilde izpildes valstī atbildīs mērķim sekmēt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju. Līdz ar to ar šo pamatlēmumu ieviestās sistēmas galvenais mērķis nav apkarot ar galīgu spriedumu krimināllietā Savienībā notiesāto personu izvairīšanos no soda izciešanas, un ar to nevar tikt nodrošināta šā mērķa pilnīga īstenošana.

71 Turklāt ir jāuzsver, ka KĪŠN izpildes nosacījums nozīmē, ka gadījumā, ja lietas īpaši apstākļi un tās pirmās valsts attieksme, kurā ticis pasludināts notiesājošs spriedums, ir ļāvuši panākt, lai piespriestais sodus būtu ticis izciests vai tiktu izpildīts attiecīgajā brīdī, vajadzīgas gadījumā izmantojot Savienības tiesībās paredzētos instrumentus sodu izpildes atvieglošanai, personu, kurai piespriests galīgs sods dalībvalstī, par to pašu nodarījumu nevar saukt pie atbildības citā dalībvalstī. Līdz ar to šāda saukšana pie atbildības KĪŠN 54. pantā noteiktajos ietvaros var tātad notikt tikai gadījumā, ja attiecīgā brīža Savienības tiesībās paredzētā sistēma jebkādu iemeslu dēļ nav bijusi pietiekama, lai novērstu ar galīgu spriedumu krimināllietā Savienībā notiesāto personu izvairīšanos no soda izciešanas.

72 Līdz ar to ar KĪŠN 54. pantā paredzēto izpildes nosacījumu netiek pārsniegts tas, kas ir vajadzīgs, lai pārrobežu kontekstā novērstu ar galīgu spriedumu krimināllietā Savienībā notiesāto personu izvairīšanos no soda izciešanas.

73 Tomēr, piemērojot KĪŠN 54. pantā paredzēto izpildes nosacījumu *in concreto* katrā atsevišķajā gadījumā, nevar tikt izslēgts, ka, pamatojoties uz LES 4. panta 3. punktu un Savienības atvasināto tiesību juridiskajiem instrumentiem krimināltiesību jomā, kurus minējusi Komisija, kompetentās valstu tiesas sazinās savā starpā un sāk apspriedes, lai pārbaudītu, vai pirmajai dalībvalstij, kurā piespriests sods, patiešām ir nodoms izpildīt piespriestos sodus.

74 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir tātad jāatbild, ka KĪŠN 54. pants, kurā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta nosacījumam, ka notiesājoša sprieduma gadījumā sods "jau ir izciests" vai "to izcieš", ir saderīgs ar Hartas 50. pantu, kurā garantēts šis princips.

Par otro jautājumu

75 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka ir samaksāts tikai naudas sods, ko notiesātajam ar to pašu galīgo spriedumu, ar kuru tam piespriests brīvības atņemšanas sods, kurš savukārt nav ticis izpildīts, uzlikusi citas dalībvalsts tiesa, neļauj uzskatīt, ka sods ir ticis izciests vai to izcieš šīs tiesību normas izpratnē.

76 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāatgādina, ka līdz šim Savienības līmenī nav panākta dalībvalstu krimināltiesību materiālo un procesuālo normu saskaņošana.

77 KĪŠN 54. pantā noteiktais *ne bis in idem* princips ir paredzēts ne tikai, lai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā novērstu iespēju palikt nesodītam, kas varētu rasties personām, kuras ar galīgu tiesas spriedumu krimināllietā notiesātas kādā Savienības dalībvalstī, bet arī lai nodrošinātu tiesisko noteiktību, ievērojot valsts iestāžu nolēmumus, kas kļuvuši galīgi, nepastāvot dalībvalstu tiesiskā regulējuma krimināltiesību jomā saskaņošanai vai tuvināšanai.

78 Pamatlietas apstākļos, kā tiesas sēdē apstiprinājusi Itālijas valdība, *Z. Spasic* tika piespriesti divi pamatsodi, proti, brīvības atņemšanas sods, no vienas puses, un naudas sods, no otras puses.

79 Pat nepastāvot dalībvalstu tiesiskā regulējuma krimināltiesību jomā saskaņošanai, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas prasības izriet, ka tiesību norma, kurā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām, ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, kas ir jāveic, ņemot vērā tiesību normas kontekstu, kurā tā ir iekļauta, un noteikto mērķi (šajā ziņā skat. spriedumus *van Esbroeck*, C-436/04, EU:C:2006:165, 35. punkts, *Mantello*, C-261/09, EU:C:2010:683, 38. punkts, un *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, 26. punkts).

80 Lai arī KĪŠN 54. pantā, izmantojot vienskaitli, noteikta prasība, ka sods "jau ir izciests", šis nosacījums acīmredzami attiecas uz situāciju, kad tika piespriesti divi pamatsodi, kā tas ir pamatlietā, proti, pirmkārt, brīvības atņemšanas sods un, otrkārt, naudas sods.

81 Atšķirīgas interpretācijas dēļ KĪŠN 54. pantā noteiktais *ne bis in idem* princips zaudētu savu jēgu un tiktu apdraudēta šā panta lietderīgā piemērošana.

82 Ir jāsecina, ka, tā kā viens no pasludinātajiem sodiem nav ticis "izciests" KĪŠN 54. panta izpratnē, nevar uzskatīt, ka šis nosacījums ir izpildīts.

83 Attiecībā uz jautājumu par to, vai attiecīgā situācija pamatlietā atbilst nosacījumam, kas tāpat paredzēts KĪŠN 54. pantā un atbilstoši kuram, lai būtu piemērojams *ne bis in idem* princips, ir prasība, ka sodu "izcieš", netiek apstrīdēts, ka *Z. Spasic* brīvības atņemšanas soda izpilde Itālijā pat nav tikusi uzsākta (šajā ziņā skat. spriedumu *Kretzinger*, EU:C:2007:441, 63. punkts).

84 Attiecībā uz diviem sodiem, kas piespriesti pamatlietā, nevar arī uzskatīt, ka naudas soda samaksas dēļ sodu "izcieš" KĪŠN 54. panta izpratnē.

85 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka ir samaksāts tikai naudas sods, ko notiesātajam ar to pašu galīgo spriedumu, ar kuru tam piespriests brīvības atņemšanas sods, kurš savukārt nav ticis izpildīts, uzlikusi citas dalībvalsts tiesa, neļauj uzskatīt, ka sods ir ticis izciests vai to izcieš šīs tiesību normas izpratnē.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **Konvencijas, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta Šengenā 1990. gada 19. jūnijā un stājās spēkā 1995. gada 26. martā, 54. pants, kurā *ne bis in idem* principa piemērošana ir pakļauta nosacījumam, ka notiesājoša sprieduma gadījumā sods "jau ir izciests" vai "to izcieš", ir saderīgs ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pantu, kurā garantēts šis princips;**

2) **minētās konvencijas 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka ir samaksāts tikai naudas sods, ko notiesātajam ar to pašu galīgo spriedumu, ar kuru tam piespriests brīvības atņemšanas sods, kurš savukārt nav ticis izpildīts, uzlikusi citas dalībvalsts tiesa, neļauj uzskatīt, ka sods ir ticis izciests vai to izcieš šīs tiesību normas izpratnē.**

[Paraksti]